

СА БЛАГОСЛОВИМ ЊЕГОВОГ ПРЕСВЕШТЕНСТВА ЕПИСКОПА ШУМАДИЈСКОГ Г. ЈОВАНА

РАСТКО

ИЗДАЈЕ ОСНОВНА ШКОЛА "17. ОКТОБАР" - ЈАГОДИНА

БРОЈ 12
јануар 2013

"Завештање Светог Саве" - АНА ЈУГ

ОДОБРЕЊЕМ ДИРЕКТОРА ШКОЛЕ
БИЉАНЕ МИЛАНОВИЋ
ЧАСОТИС ИЗДАЈЕ
ОСНОВНА ШКОЛА "17. ОКТОБАР"

УЗ САГЛАСНОСТ КООРДИНАТОРА ЗА ВЕРОНАУКУ
НАМЕСНИШТВА БЕЛИЧКОГ ЕПАРХИЈЕ ШУМАДИЈСКЕ
ЈЕРЕЈА МИЛОМИРА ТОДОРОВИЋА
ЧАСОТИС УРЕЂУЈЕ
ВЕРОУЧИТЕЉ **БОРИС МИЛОСАВЉЕВИЋ**

СТРУЧНИ КОНСУЛТАНТИ:
ПЕДАГОГ **МАРИНА АНТОНИЈЕВИЋ**
ПРОТОЂАКОН **НИНОСЛАВ ДИРАК**

ЛЕКТУРА ТЕКСТА
НАСТАВНИК СРПСКОГ ЈЕЗИКА
МАЈА АЛЕКСИЋ

АУТОРИ ТЕКСТОВА
УЧЕНИЦИ НОВИНАРСКЕ СЕКЦИЈЕ

ШТАМПА
ПАПТИР КОМЕРЦ - ЈАГОДИНА

ДАРОДАВАЦ ЧАСОТИСА

СКУПШТИНА ОПШТИНЕ
ЈАГОДИНА

Уводна реч

На почетку нове календарске године и нови, 12. број часописа "Растко".

Остајемо верни жељама: да вам срца буду испуњена љубављу и добротом, а душама да влада мир и праштање.

А 2013.година- година јубилеја.

Година када се обележава 17 векова од потписивања Миланског едикта, када су хришћани, заслугом цара Константина, добили иста права као и људи других религија. Година када наша школа обележава пола века постојања. Година нових очекивања, нада, виших циљева.

Поносни смо што у времену прошлом и оном које долази, следимо пут и негујемо дух светосавља. Настојимо да наша бића буду саткана од љубави, човекољубља, племенитости, смерности, скромности, истинољубља и доброте. Трагамо за новим знањима и тежимо новим достигнућима.

Наши ђаци непрестано доказују да праве вредности нису заборављене и занемарене. Они су наши најбољи учитељи. Можда због младих година невешто, али дубоко искрено, знају и уче нас како се поштују порекло и корени, како се негују традиција и обичаји, зашто се воли родна грудa и језик матерњи, зашто ваља учити, праштати, веровати, волети.

Сваки њихов осмех је наша велика радост. А у радости, сви заједно, прославили још много јубилеја.

УРЕДНИШТВО

Ексклузивно за часопис ''Растко'': Ивана Максимовић

Била је велика част и право задовољство разговарати са овом младом дамом и великом спортисткињом. Срдачно, с много тоpline, као и увек, ведрa и насмејана, не скривајући наклоност према Јагодини и Јагодинцима, поносна на своје корене, одојила је време и поделила са нама своје жеље и размишљања.

Ивана Максимовић је рођена 2. маја 1990. године у Београду. Она је српска спортисткиња и репрезентативка Србије у стрељаштву. Овим спортом бави се од 2002. године и чланица је стрељачком клуба „Нови Београд Ушће“. Бележи запажене успехе, прво као вишеструки шампион државе у јуниорским и сениорским категоријама, а касније и на међународним такмичењима.

2010.: Светско првенство - Минхен - бронзана медаља - МК пушка 50 метара тростав, екипно са Андреом Арсовић и Лидијом Михаиловић.

2011.: Светски куп - Јужна Кореја - бронзана медаља - ваздушна пушка 10 метара појединачно, квалификације за Олимпијске игре

2012.: Европско првенство - Финска - сребрна медаља, ваздушна пушка 10 метара, екипно са Андреом Арсовић и Драганом Тодоровић.

Олимпијске игре 2012.: Учесница је Летњих олимпијских игара 2012. године у дисциплинама ваздушна пушка 10 метара и МК пушка тростав 50 метара. 4. августа 2012. године другопласирана, квалификује се у финале дисциплине МК пушка тростав 50 метара, у коме истог дана задржава своју позицију и осваја сребрну медаљу. Ово је друга медаља коју је Србија освојила на Олимпијади 2012. године и укупно стота медаља Србије на Олимпијским играма.

припремио: Вук Инић 4/3

1. Какав је осећај био освојити стоту јубиларну медаљу за Србију?

- Освојање стоте олимпијске медаље за Србију је било остварење мог сна. То је био најлепши осећај у мом животу. Због тог осећаја сам и почела да се бавим овим спортом и толико је јак, да ћу сада вредно радити да се он понови.

2. Да ли сте сањали о том тренутку раније?

- Наравно да јесам, од малена. Имала сам ту срећу да у кући имам олимпијску медаљу и да одрастам уз такву величину и вредност, која ме је мотивисала до сад, а и даље ме мотивише.

Ивана са татом Гораном - вишеструким освајачем медаља

3. Да ли је Ваше детињство било пуно одрицања? Када је било најтеже?

- Као и у животу сваког професионалног спортисте, тако је одрицања било и у мом. Имала сам прилику да одрастам уз оца, који се доста тога одрекао ради каријере и учим на његовим примерима. Тежак период био ми је на самом почетку, када сам

због старије екипе и неких других жеља престала, али убрзо сам се вратила у стрељаштво схвативши да је то мој позив. Од тада никада нисам помислила ни на шта слично, па чак ни када је било тешко и када је било пораза. Све то чини један спорт.

4. *Стрељаштво многим делије као мушки спорт. Какав је осећај држати пушку у рукама?*

- То је највећа заблуда. У стрељаштву има више девојака, него момака. Иако делије као мушки спорт, девојке су врло веште с оружјем, веровали или не. Када је пушка у мојим рукама, осећам се као моћна жена, која држи конце целог света у својим рукама.

5. *Шта Вам је током тренирања представљало највећи подстицај за даљи рад?*

- Јако сам темпераментна особа, брза, веома активна, углавном импљусивна и велики тремарош. Све су то особине које не одликују једног стрелца. Велики је изазов трансформисати се у мирну и сталожену особу која контролише свој организам и своје емоције како би постигла што боље резултате.

"Иванин портрет"- Марија Недељковић 8.р.

6. *Колико сте у приватном животу слични девојци коју виђамо на престижним такмичењима у стрељаштву?*

- На ватреној линији то је сасвим друга девојка. Девојка која се води самоконтролом, која је мирна и сталожена. Приватно сам

другачија, сушта супротност, мада сам уз стрељаштво доста тога научила и променила ствари за које сам сматрала да се на мој приватни живот одражавају лоше. Оно што виђате на телевизији може донекле да дочара каква сам: опуштена, темпераментна и насмејана.

7. Имате ли неки хоби?

- Има много ствари које ме забављају у слободно време, али издвојила бих музику, плес и учење шпанског језика.

8. Шта очекујете од своје каријере у будућности?

- Желела бих да обогатим своју колекцију још неком европском, светском и олимпијском медаљом. Још сам млада и мислим да имам времена да то испуним, а циљ ми је одувек био да достигнем број татиних медаља, па, видећемо хоћу ли у томе успети.

Милена Милосављевић 8/3

Ивана Максимовић међу најбољима на свету

У СВЕТУ ПОСТОЈИ ЈЕДНО ЦАРСТВО ...

Свети Саво

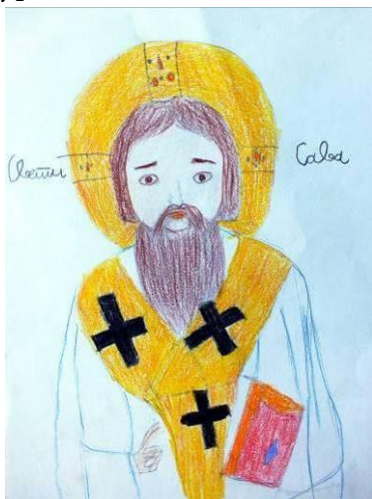
Свети Саво, славо наша,
сваке године ми те славимо,
и сви прижељкују што више одликаша.

За свој народ учинио си добра дела,
зато те слави Србија цела.

Манастире, болнице направио си разне,
наше душе уз тебе никад нису празне.

Драги Оче, Свети Саво,
најпаметнија српска главо,
научио си људеу Бога да верују,
духовност, доброту и знање увек да поштују.

Катарина Шпикић 8/1

„Свети Саво“ - Стефан Ђорђевић 2/5

Ти си моја радост

Ти си моја радост
срећа и весеље
буди поред мене,
оствари ми жеље.

Ти си моја радост
важна и велика,
успомена на тебе трајаће довека.

Сара Милошевић 3/1

„Моја радост” - Марија Станковић 4/3

Нова година

Нова година чека ме пред вратима,
а звончићи звоне сатима.
Новогодишње време би било лепо,
ал' ниједно дете није слепо,
па види да ни једна стаза,
не чува трагове Деда Мраза.
Прошло је дванаест сати,
а наша деца се радују Божић Бати.

Божић и Бадње вече

Бадње вече, бадње вече...
Унесите бадњаке, да време не истече!

Сјај се види у очима дечијим,
Она чекају поклон нечији.

Празницима се радују сви,
и млађи, и старији.

Јефимија Вукићевић 3/4

„Мир свима” - Огњен Јаковљевић 2/5

Вера и Нада Тодоровић - „Киша пада“

Киша пада,
киша сипа,
преко брда,
преко липа.

И на пруће ,
и на куће,
киша само
лије, лије.

На конопцу
веш се суши,
киша само
пљушти, пљушти.

У потоку
риба плива,
низ олук се
киша слива.

Све од јутра,
до ко зна када,
киша само пада, пада...

„Мени киша прија“ - Милица Михајловић 4/1

ДАРЕЖЉИВОСТ ИЛИ МИЛОСТИЊА (Старечник)

Уколико је свет пун беде и јада, утолико је потребно да људи олакшавају те јаде добротинствима и делима милосрђа.

Добро је ако твоје срце није тврдо и камено, али није добро ако је твоја рука хладна и савијена, те се не пружа према беднима и невољнима.

Човек који може помоћи и учинити добро, а то не чини, жалосно је и недостојно биће.

Блажени Августин је рекао да не одвајати и не давати сиромасима (сиротињи) од онога што остаје преко наших потреба, значи отимати туђе добро.

Богом је допуштено да на земљи буде много ојађених, сиромашних, несрећних, да би се они спасли својим трпљењем, а ти - својим милосрђем.

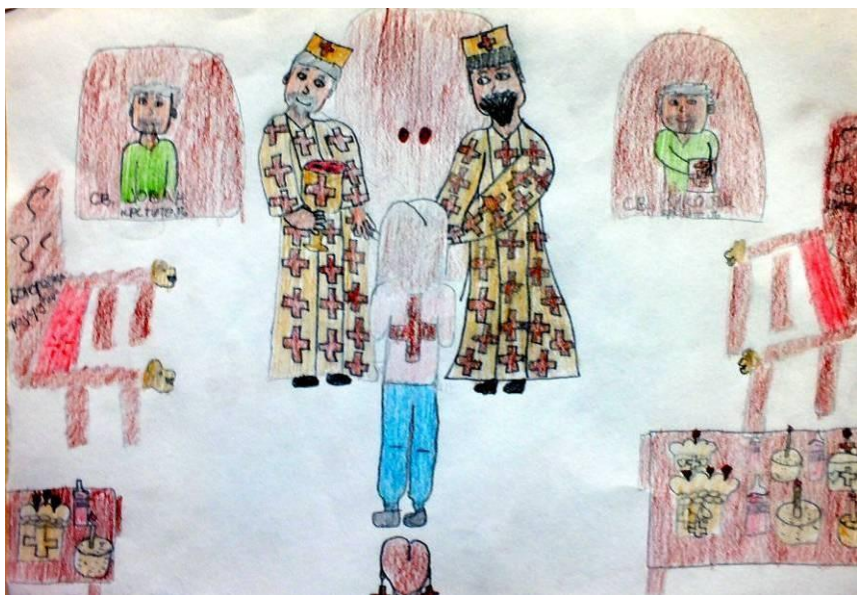

„Царство Божије = Црква = Литургија” - Миљана Младеновић 4/2

Богаташи достављају сиромасима средства за живљење, а сиромаси њима- средства за њихово спасење.

Без целомудрености (невиности) може се ући у Небеско царство, али без милостиње, немогуће је.

Немогуће је, безусловно је немогуће, без милостиње доћи ни до врата Царства небеснога. Без чињења милостиње и молитве су бесплодне. Какви смо ми према ближњима, такав ће и Бог бити према нама. "Вода има својство да пере тијело од блата, а милостиња да уништава душевне нечистоте". (Св. Јован Златоусти).

„Блажени милостиви , јер ће бити помиловани“ - Сара Бјелош 4/2

Милостив је Бог и приклоњава се природним милосрђем на молитву људи, али на молитву милостивих. "Са каквом ћеш се надом молити Богу, када сам не обраћаш пажњу на мољења подобних теби људи? Како ћеш са осталима у цркви говорити: "Подај Господе!", када сам сиромасима ништа не дајеш, а можеш дати? Каквим ћеш устима рећи: "Чуј ме Господе", када сам не чујеш молбу невољнога, или, правилније

рећи: не чујеш у невољноме самога Христа, који вапије теби? Са каквом ћеш надом пружити руке Створитељу своме, када сам сличнога себи, који ти пружа руке, одбијаш од себе?' (Св. Тихон Задонски).

Ако си презрео невољнога, презреће и тебе Онај који је осиромашео ради њега (тј. Христос); ниси ли отворио врата ономе који је на њих куцнуо, неће се ни теби отворити врата Царства небескога; ниси ли обратио пажњу на јак ожалашћенога, неће се услишити ни нарицање твоје молитве.

Свака суза беднога, проливена у име благодарности теби, сијаће ти за гробом као непроцјењиви драги камен; свака суза проливена због твоје хладноће и немарности према ближњему, пашће као врела вода на твоју душу пред престолом самога Бога.

Милост Божју тражи себи давањем милостиње ближњима

„Моја Слава” - Ива Миленковић 3/2

Има их који, при тражењу милостиње од стране сиромаша, говоре: "Бог ће дати". Неразумно чиниш ако тако чиниш према невољном брату. Сиромашка шаље теби Бог, а ти га обратно шаљеш Богу ријечима: "Бог ће ти дати". Бог ће дати, неизоставно ће дати, али дај и ти. Он ће дати сиромасима; но да

ли ће теби указати Своју милост, која је теби неупоредиво више потребнија, него ли сиромашку твоја милостиња?

"Човјеку сиромашку и оскудноме Бог помаже, стога што Бог никога не оставља; но ти, одгнавши од себе биједнога, одагнао си себе од части коју ти је Бог дао и удаљио си од себе благодат Његову. Заволи сиромашне, да би преко њих задобио милост од Бога". (Св. Исак Сирин).

"Снабдијевајући их, обрадуј јадне сиромаше; они ће ти умилоствити Судију-Бога". (Св. Нил Синајски).

"Ја се не сјећам да ли сам у животу видио ма и једнога дарежљивога човјека, који је умро несрећном смрћу. А и како би он имао несрећни крај живота, када има толико посредника који се моле за његово спасење". (Блажени Јероним).

Изливај јелеј љубави и дарежљивости на ближње своје, и угасићеш пламен паклени, готов да грешника сагори. Спасевај друге, ако хоћеш да себе спасеш; пружај привремену срећу ближњима, ако хоћеш да се наслађујеш небесним благом.

Милост Божија нас очекује онда када када нам се укаже случај да укажемо милосрђе другима.

„Ја знам ко сам” - Наташа Матовић 4/4

"Зар то није превелика милост од Бога што нам је дозвољено да
искупљујемо гријехе наше милостињом?"

„Небо на земљи” - Драгана Мишковић 4/4

Идите и наслиједите Царство Божије, рећи ће Господ милостивима, не стога што нисте сагријешили, већ зато што сте милостињом очистили гријехе своје". (Блажени Августин).
Није од мале важности љекарство милостиње: њега можеш употребити за све ране.

Балсам (милости), којега изливамо на израњављено срце ближњега, поткрепљава и наше сопствено срце.

Чинећи добро другима, тиме и себи добро чинимо.

Јефтинијом ценом добротинства према људима можемо задобити Царство Божије, које нема цене. Благо ономе ко може са Св. Григоријем Ниским рећи: "Госпoде, чини са мном оно, што сам ја чинио другима".

О, веселници путници земаљски! Куда идемо, ако не идемо путем милосрђа хришћанскога ка милосрђу Христовом.

Рука, чинећи добро ближњему, отвара руку благиости Божије.

Дајући човјеку, ми примамо од Бога.

"Слепац, којему указујемо пажњу кроз милосрђе, јесте добар вођа за Царство небеско". (Филарет, митроп. Московски).

Ти дајеш новац сиромасима, а они теби дају смелост да изађеш пред Бога.

Благо ономе ко може са Св. Григоријем Ниским рећи: "Госпoде, чини са мном оно, што сам ја чинио другима".

"Ти милостињу пружаш сиромасу и просјаку, а њу прима сам Христос. Рука сиромасова јесте благајница Христова; што прима сиромашак, то прима Христос". (Св. Јован Златоуст).

"Дајући лежећему на земљи (тј. невољнику), ми дајемо Сједећему на небу (тј. Богу)". (Св. Григорије Двојеслов).

"Чинимо и дајмо милостињу, да је обратно добијемо од Бога. Као што хљебно зрно, павши на земљу, доноси корист ономе који га је посијао, тако и хљеб, којега пружамо гладноме, доцније ти доноси стотину пута већу корист". (Св. Василије Велики).

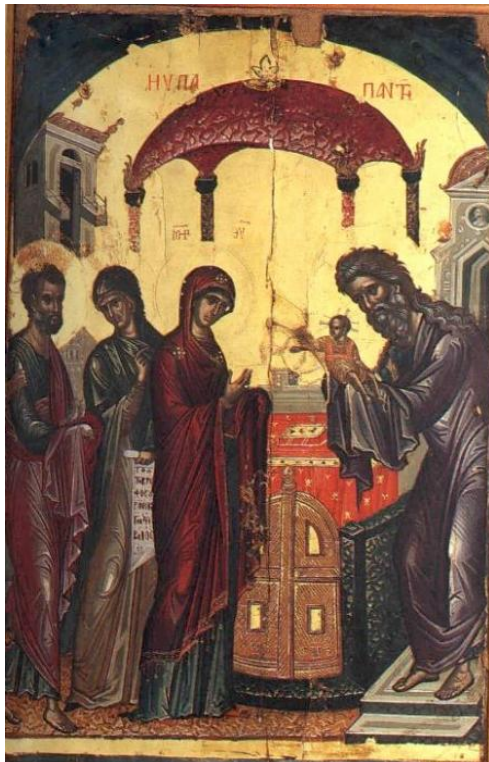
"Не цицијаши давати милостињу просећима, и не окрећи главе од Онога у чије име траже помоћ од тебе". (Св. Димитрије Ростовски).

Пази се, дај и троши новац на оно на шта треба и што је за твоју душу корисно.

Петар Миленковић 8-1

2/15. Фебруар - Срећење Господње.

У четрдесети дан по Рождеству донесе Пресвета Дева свог божанског Сина у храм јерусалимски да Га, сходно закону, посвети Богу и себе очисти (*Левит 12, 2-7; Исход 12, 2*). Иако ни једно ни друго није било потребно, ипак Законодавац није хтео никако да се огреши о Свој Закон, који је Он био дао кроз Свога слугу и пророка Мојсеја. У то време држао је чреду у храму првосвештеник Захарија, отац Јована Претече. Он стави Дјеву Марију не на место за жене, него на место за девојке у храму. Том приликом појаве се у храму две чудне личности: старац Симеон и Ана, кћи Фануилова. Праведни старац узе на руке своје Месију и рече: "Сад отпушташ у миру слугу својега, Господе, по ријечи својој..."

Још рече Симеон за Христа Младенца: "Гле, овај лежи да многе обори и подигне у Израиљу, и да буде знак против кога ће се говорити" (Лк 2, 29 и 34). Ана пак која од младости служаше Богу у храму постом и молитвама, и сама познаде Месију, па прослави Бога и објави Јерусалимљанима о доласку Дугочеканог. А фарисеји, присутни у храму, који видеше и чуше све, расрдише се на Захарију што стави Деву Марију на место за девојке, доставише то цару Ироду. Уверен да је то Нови Цар, о коме су му звездари с Истока говорили, Ирод брзо посла да убију Исуса. Но у међувремену божанска породица беше већ измакла из града и упутила се у Мисир, по упутству ангела Божјег. Дан Сретења празнован је од самог почетка, но торжествено празновање овога дана установљено је нарочито 544. године у време цара Јустинијана.

„Место сусрета са Богом“ - Филип Костић 2/5

Почеци словенске писмености: Свети Климент и Наум

Солунска браћа Свети Ћирило(Константин) и Методије, сачинили су први словенски књижевни језик, старословенски, саставили прво словенско писмо, глагољицу, и превели прве литургијске књиге на језик Словена. Пошто су словенски народи у то време говорили релативно истим језиком, старословенски језик је постао трећи међународни језик

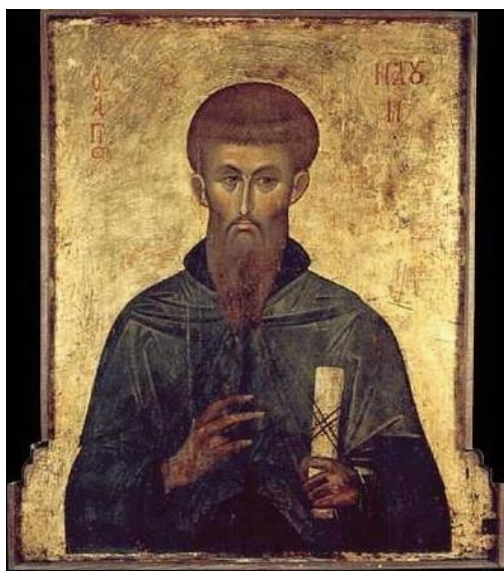

Свети Климент Охридски

Европе и заједнички књижевни језик Словена. После Методијеве смрти 885. године, рад солунске браће настављају њихови ученици, Климент, Наум, Горазд, Сава, Ангелар.

Свети Климент охридски и Свети Наум охридски су били једни од најзаслужнијих људи за ширење хришћанства и учености на Балкану и Србији. Они су се настанили уз помоћ

Бориса Михаила, бугарског крститеља, на обали Охридског језера. Климент је био епископ у Охриду, док је свети Наум направио на јужној обали језера манастир, који се и данас ту налази - манастир Светог Наума, основан 905.године, на јужној обали Охрида. Са дозволом бугарског цара, Бориса Првог, Свети Климент (840 - 916) године886. у Охриду оснива прву књижевну школу међу јужним Словенима, често називану и првим српским универзитетом. Ту школу је прошло 3.500 ученика. Приписује му се дорада ћирилице. Српска православна црква слави Светог Климента 9. августа по грегоријанском календару.

Свети Наум Охридски

Око Светог Наума је било много монаха са свих страна Балкана. Наум је био mudar учитељ, јединствен вођа монаха, одлучан подвижник, чудотворан молитвеник и духовник. Посебно се посветио превођењу Светог писма и осталих црквених књига, са грчког језика на словенски. Свети Наум је пострадао у првој половини 10. Века, према неким тврдњама око 910. Године. Гроб Светог Наума је у десном крилу манастира Светог Наума ,у посебном малом простору. Постоји легенда да

ако се наслони глава на гроб, чује се куцање срца Светог Наума. Као вековно уточиште хришћана, овај манастир је један од најзначајнијих манастира у Македонији. За манастир Светог Наума сматрало се да има чудотворну силу, као што се тврдило и за самог Наума, за ког се тврди да је чинио чудеса током живота и после смрти, док се молитвом над његовим моштима дешавају чуда и излечења од тешких болести. Српска православна црква га слави 5. Јануара по грегоријанском календару.

Вукан Лазећ 7/3

„Срећа слава Свети Сава” - Тијана Томећ 3/2

**Војислав Ј. Илић Млађи (1877-1944),
цртица за биографију**

Војислав Ј. Илић Млађи (Ореовица код Жабара, 1877 - 1944.), дипломирани правник по наобразби, песник по вокацији, аутор двадесет седам књига поезије, углавном родољубиве и делије, приређивач многих антологија српске лирике, преводилац са руског и француског језика, сарадник бројних књижевних листова и часописа, у историји српске књижевности остао је у сенци свог далеко славнијег имењака и презимењака Војислава Ј. Илића (1860-1894), поете, који је написао најпознатију и најизвођенију песму о првом српском архиепископу „Свети Сава“ (1889).

Травник Војислав Ј. Илић Млађи, природом свог посла службовао је у многим местима ондашње Краљевине Србије, а у освит Првог светског рата, живео је и радио у Јагодини, при овдашњем окружном суду.

Песник Војислав Ј. Илић Млађи је управо у Јагодини, у пролеће ратне 1915. Године објавио своју волуминозну збирку родољубивих песама, под именом „Нови крвави цветови“.

Његови пригодни патриотски стихови између два светска рата, рецитовани су на многим државним, светским, црквеним и војним свечаностима, а остао је упамћен и као песник, чије су снажне родољубиве риме уклесане на више споменика из ратова Србије 1912-1918. Године. Међу њима је сигурно најпознатија Споменкапела на Српском војничком гробљу Солуну (Зејтинлик), а у нашем крају - епитаф поднареднику Љуби Миторвићу на спомен-обелиску у порти цркве јагодинске Светог Архангела Михаила и стихови на гробници погинулим војницима 1912-1918. Године из неколико црновршких села, у порти манастира Јошанице.

За живота слављен и оспораван, злосрећни песник Војислав Ј. Илић Млађи, умро је за време немачке окупације у, како се онда говорило, Душевној болници. После Другог светског рата остао је заборављен, осим у уским стручним круговима и у свом завичају, који му се достојно одужио.

Овом свечаном пригодом, скоро седам деценија од смрти Војислава Ј. Илића Млађег, у знак сећања на овог нашег несвакидашњег грађанина, објавићемо његову песму „Свети Сава“.

Свети Сава

Ти остави: бисер, смарагд и рубине,
којима твој отац Немања те засу,
место царске круне - узе камилавку,
а место порфире - узе црну расу
и оде, чак тамо, у Хиландар свети,
да познаш живота одречење право,

да слушаш и вршиш заповеди Божје,
угодниче Божји, Светитељу Саво!
Ал' борба међ' браћом - зла коб наша стара -
не могаде, ипак, твој слуху измаћи:
ти, с крстом у руци, чак из Хиландара,
дође својој крвно завађеној браћи,
и, с љубављу кротко, међ' ножеве њине,
ти, стаде, к'о Божје оличење право,
високо и свакоме пружи по гранцицу мира,
кротки миротворче, Светитељу Саво!
„На спалисте Влаха!“ - Синан паша грмну,
Донесе твој ћивот...потпалише гране.

Али ветар дуну и диже твој пеп'о
и разнесе свету, н а четири стране,
и свуд де год падне трунка твога праха,
онамо се диже - к'о за чудо право -
или српска школа, или црква света,
изабраниче Божји, Светитељу Саво!

И сад твоја химна победнички звони
пуна крепке вере, полета и маха:

То је љубав твоја разнета по свету
кроз честице твога мученичког праха,
и та жива песма, што кипи к'о река,
дичући се к теби, чак у небо плаво,
славиће те громко од века до века,
вечна наша славо, Светитељу Саво!

Данас, кад српска омладина цела
приступа ти, с пуно побожности свете,
да најлепши венац од најлепшег цвећа

око твоје драге иконе оплете,
и док свећа славска трепери и гори
поклици се дижу до неба у плаво:
„Оче српске школе и цркве нам свете,
слава теби, Светитељу Саво!“

Војислав Илић Млађи

Ова песма била је својеврсни пролог, на почетку мало познате, занимљиве књиге Војислава Ј. Илића Млађег „Свети Сава у нашем народном и уметничком песништву“, штампане у Београду 1935. Године.

*Нинослав Станојловић,
професор историје*

„И виде Бог да је добро дан 4.“ – Миљана Младеновић 4/2

Најлепши дар

Особа у коју имамо највише поверења, која је увек ту за нас, која зна како да нам помогне, како да нас орасположи, насмеје, је наш најбољи и прави пријатељ. Човек без пријатеља није потпун, већ је човек чијем ће срцу увек недостајати неко са ким може да подели и лепе и тужне тренутке, у његовом срцу ће увек постојати једна велика празнина.

Пријатељство је најлепши дар који је дат човеку. Нешто што га чини богатијим и најсрећнијим на свету. Пријатељ је онај који је увек ту за тебе, који ће са тобом плакати, смејати се, делити најтужније и најлепше тренутке свог живота. То је особа која ће усред ноћи устати да би те саслушала и посаветовала најбоље што зна, а кад си гладан, пре би теби дала једини залагај који има, него што би га и сама узела. Једноставно је то особа која ће се залагати више за тебе него за самог себе. Најлепши осећај је када имаш са ким да поделиш своја осећања, а да знаш да се тај неко саосећа са тобом. Најбољи пријатељ може бити и неко из породице, из фамилије, брат, сестра или можда друг или другарица из одељења, комшилука.

Међутим, већина људи мисли да се пријатељи купују. Пријатељ се стиче временом и то не оговарањима, претњама, бахатошћу, већ лепим понашањем, племенитошћу, добротом, великодушношћу.

Љубав је у животу важна, али пријатељи су неизоставни. Без њих ни љубав, ни било шта друго не би имало драж. Пријатељи су они са којима можемо да поделимо тренутак среће, радости, своју тајну. То су они који су ту да нас подрже. Ако су моје најбоље другарице срећне, ја сам онда најсрећнија особа на свету. Сваки човек треба љубав, свако треба пријатељство. Кроз пријатељство имамо и љубав и потпору, али и критику, што је веома важно.

Чини се да је тешко бити некоме прави пријатељ, међутим, ако си у дубини душе добра и хумана особа, никакв проблем ти неће бити да поред себе имаш још некога коме ћеш пуно значити. Треба бирати са ким се дружиш, у какве се воде упушташ, али, ако за свог најбољег пријатеља изабереш праву особу, буди убеђен, баш са њом ћеш провести најлепше тренутке свог живота. Постоје многе изреке познатих личности које говоре о пријатељству:

"Пријатељство је једна душа у два тела";

"Живот без пријатеља је ништа";

"Право пријатељство настаје онда, када ћутање између два човека постане пријатно";

"Немогуће је тачно одредити тренутак рађања пријатељства. Као што постоји кап која препуни чашу кад је пуните, тако након низа пријатних гестова постоји онај који вам препуни срце";

"Потребни су ти и непријатељ и пријатељ да те ране у срце; један да те клевеће, а други да ти то јави";

"Ко престане бити пријатељ, пријатељ никада није ни био"...

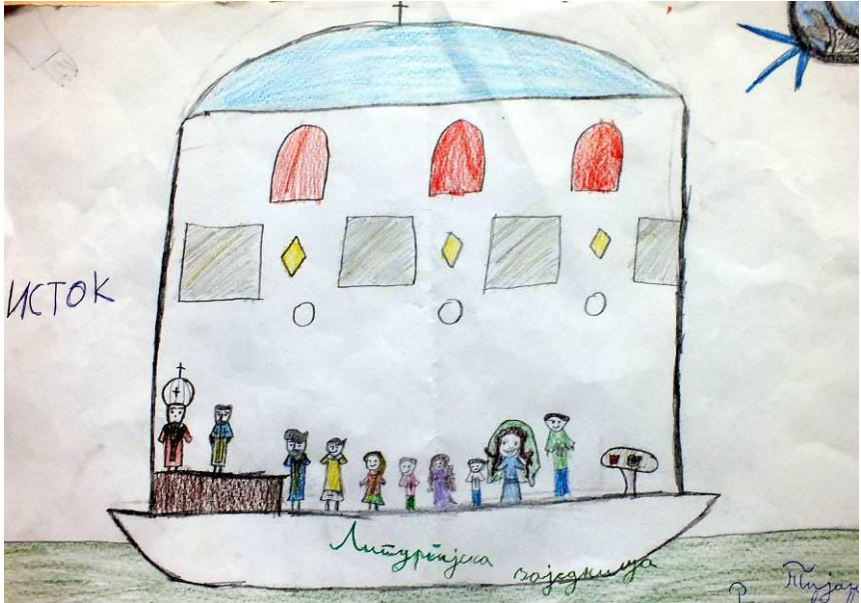
Катарина Павловић 8/5

«Пријатељство» - Александар Цвијетић 4/4

Пријатељ - Личност

Када би ме питали шта је то пријатељство, како ја то доживљавам, нисам сигурна да бих могла да дам један кратак, а јасан одговор. Мислим да бих о томе могла да говорим сатима и сатима.

«Место вечног пријатељства»- Тијана Радисављевић 4/4

Пријатељство за мене представља нешто без чега не бих могла да живим. Да немам пријатеље, да немам с ким да поделим своју срећу и несрећу, то би за мене била највећа казна. Особа која је уз мене била у свим тренуцима, која никада није дозволила да патим ни због чега, јесте моја најбоља другарица, Катарина. Каћа је уз мене у свим лепим и тешким тренуцима. Њој могу да кажем готово све, а да знам да никоме неће рећи и да ми се неће смејати. Сваки пут када би видела сузу на мом лицу, рекла би нешто што би ми у тренутку изазвало осмех. Већина мојих другарица све своје и проблеме говоре својим мајкама, код њих проналазе утеху и савет, али код мене то није

случај. Наравно да је моја мајка упућена у све што ми се дешава, али осећам да јој не могу рећи баш све, јер се плашим да ме неће разумети. Због тога све своје проблеме говорим Каћи и код ње одлазим по савет сваки пут када ми је тешко. Знам да јој могу рећи све, да ће ме у потпуности разумети и да ће ми дати прави савет. Поред тога што има савете за мене, Каћа је ту и за било кога другог коме треба помоћ. Када год је некоме тешко, онда зна да може да рачуна на Каћу и да може да јој се у потпуности повери.

Катарина је једна дивна особа. Када бисте је срели на улици, сигурна сам да би оставила веома јак утисак на вас, а када бисте је упознали мало боље, тај утисак би постао још јачи и осетили бисте да јој можете све рећи. Заиста је права срећа и велико богатство имати таквог пријатеља.

Софија Матовић 8/5

„Моје другарице и ја” - Миа Милић 4/3

ИНТЕРВЈУ - Наш учитељ...

- *Кратко нам се представите.*

Моје име је Слађана Ђорић и учитељица сам у основној школи „17. октобар“.

- *Коју школу сте завршили и када?*

Завршила сам Педагошку академију пре 25 година, а касније Учитељски факултет у Јагодини.

- *Колико дуго радите са децом?*

У просвети сам шеснаест година. Радила сам у неколико школа.

- *Зашто сте се определили за позив учитељице?*

За овај позив сам се определила јер сам увек волела школу и остадох у њој. Разлог томе је и моја учитељица Ковиљка Тешић као и многи наставници који су ми били узори.

- *Како је радити у комбинованом одељењу и у одељењу са једним разредом?*

Лепо и захтевно. У комбинованом одељењу је мањи број деце, па имамо више времена једни за друге, боље се упознајемо... Због више различитих програма деца су самосталнија.

У одељењу са једним разредом јача је конкуренција, развија се такмичарски дух, формирају се „друштва“ вршњака за цео живот.

- *Успеси Ваших ученика на такмичењима...*

Деца воле да се такмиче. Треба их послушквати и пратити, па развијати њихове афинитете.

Свако је у нечему најбољи - неки су одлични математичари, неки рецитатори, клизачи, плесачи или сликари. У нижим разредима се такмичења углавном завршавају пласманом на Окружном такмичењу.

- *Испричајте нам неку згуду из учионице.*

У учионици је увек динамично и интересантно. Најслађи су „бисери“ ђака првака: „Нацртао сам слово Ц“, „Хајде да играмо фантомиму“ ...

Најсвежи је искуство ми је када су дечаци у мом одељењу трећег разреда изненадили своје другарице пажњом, поклонивши свакој по једну шкољку, а у њој чоколадицу. И сви заједно су били једнако срећни, а ја поносна на њих,

- Како видите себе у школи за 10-15 година?

Живим у садашњости и важан ми је тренутак. Добро се осећам у својој кожи, па нека тако и остане.

- Да ли мислите да су деца преоптерећена наставним програмом?

Нека деца не брину много о томе. Важно је да имају распоред дневних активности, па ће се све стићи. Добро је имати обавезе и ван школе јер што више обавеза, боља је организација.

- Учествујете и у хуманитарном раду у библиотеци „Радосница“. Реците нам нешто више о томе.

Нажалост, не бавим се активно тиме.

То је било пре неколико година када је у тим просторијама боравило „Друштво за дечију и церебралну парализу“. Доводила сам своје ученике из подручног одељења у Врановцу који су приређивали корисницима различите програме. Важно је неговати дух хуманости код деце.

- Какав је Ваш став према Богу и вери?

Сматрам себе православном хришћанком и трудим се да живим у складу са тим. Све што је добро потиче од Бога, а живот је вечита борба између добра и зла. Само вера може да нас крепи да будемо јачи и истрајемо у свему.

- Порука за наше читаоце и сву децу света...

Драга наша децо, честитам вам славу Светог Саву и желим да вам лица увек буду ведра! И још нешто: „Чините добро, то је једини сигуран начин да будете срећни!“

СРЕЋНА НАМ СЛАВА СВЕТИ САВА !!!

ИНТЕРВЈУ - *Наш наставник...*

- **За почетак нам се представите.**

Зовем се Данијела Јовановић и наставник сам математике у овој школи. Завршила сам Математички факултет у Београду 2001. године.

- **Колико дуго радите у нашој школи?**

У овој школи сам од септембра 2004. године. Пре тога сам радила 2 године у Крушевцу у Техничко-грађевинској школи.

- ***Зашто сте одлучили да се посветите математици, једној од најстаријих наука?***

Математику сам заволела још у основној школи - ишла сам на такмичења, а идеју да је студирам сам добила у Крушевачкој гимназији поред професора Живојина Стрижака, који је био одличан педагог.

- *Колико сте задовољни успехом наших ђака на такмичењу из овог предмета?*

Презадовољна сам успехом наших математичара, јер из свих разреда стигну до регионалног нивоа тј. најбољи су у граду. Наши ученици чине трећину од награђених у граду, што је показатељ да смо најбољи.

- *Да ли имате неки хоби?*

Немам много слободног времена, али се највеће време за читање књига.

- *Какав је Ваш став према вери?*

Ја сам верник, крштена сам у време када је то била реткост и када се то радило у тајности, у цркви Лазарица која је у близини куће мојих родитеља. И данас моја породица слави нашу славу Светог Николу.

- *И за крај, шта бисте поручили нашим читаоцима?*

Свим читаоцима желим срећну школску славу, Светог Саву! -Хвала Вам на издвојеном времену. Желимо Вам пуно успеха у наредном периоду!

Јована Јерemiћ и Анђела Стевановић 8/5

„За све је потребно знање” - Петар Поповић 3/2

Шимпанза

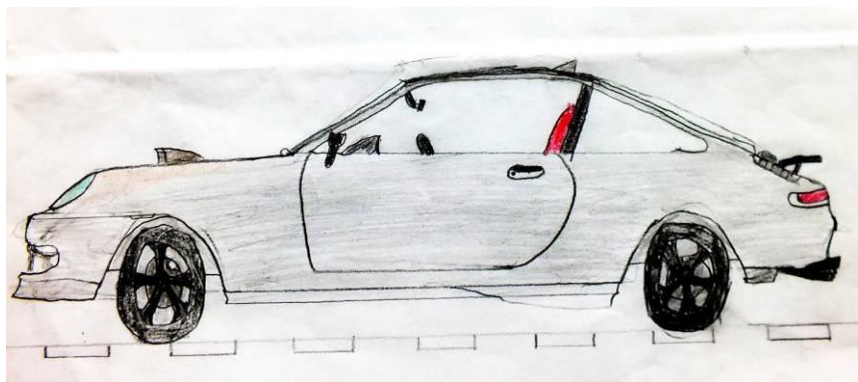

Шимпанза је човеколики мајмун који обично живи у мањим групама. Једна од карактеристика ове врсте јесте да подједнако проводе време и на дрвећу и на земљи. Уобичајено је да ходају четвороношке, али честа појава је да неке мање раздаљине прелазе ослањајући се на само две ноге. Шимпанзе насељавају тропске шуме и влажне саване централне и западне Африке. Тежине су између 40 и 60 килограма, а мужјаци су углавном виши од женки. Тело им је прекривено грубом, тамнобраон длаком, изузев лица, дланова и табана. Код ове врсте мајмуна, палац је издвојен од осталих прстију, тако да шимпанзе имају изузетно јак стисак шаке. Иако припадају сваштоједима, њихов начин исхране је више вегетеријански и састоји се од лишћа, разног воћа и семенки. Међутим, шимпанзе лове и младе леопарде и газеле. Многи периоди у животу ових

животиња имају сличности са човеком. Тако трудноћа обично траје око осам месеци, а неписано правило је да се рађа једно младунче. Ипак, дешава се и рађање близанаца. Чак и код њих наступа пубертет и то већ у седмој години живота. Младунче уз своје родитеље остаје најчешће до своје десете године. Једна од занимљивости ове врсте јесте и то да користе нека једноставнија оруђа и то обично за лов, а научно је доказано да су то можда и једине врсте које могу да препознају свој лик у огледалу.

Препоручујемо да посетите јагодински зоо врт „Тигар“ и никако не заборавите да обиђете и шимпанзу Жики, који ће вас засигурно насмејати и орасположити.

Исидора Станковић и Ања Марјановић 8-5

„Да ли ... ?“ - Немања Ђурђевић 3/3

Патријарх Павле

Патријарх српски, Павле, чије је световно име било Гојко Стојчевић, био је 44. врховни поглавар Српске православне цркве од 1990. до 2009. године.

Патријарх Павле рођен је 11. септембра 1914. године, као Гојко Стојчевић, у селу Кућанци у Славонији, тада у Аустро-Угарској, а данас, Хрватској. Не може се рећи да је имао лако детињство, јер је као трогодишњак остао без оца Стевана, који је

преминуо од туберкулозе. Остао је да живи са братом Душаном и мајком Аном, која се касније преудала, родила још три ћерке и преминула на последњем порођају. Брата и њега одгајала је тетка, која је веома заслужна за његова каснија достигнућа. Гојко је био слабашно дете, па је био ослобођен тешких послова и зато је добио прилику да се школује. Четвороразредну основну школу завршио је у родном месту. Лето 1925.године провео је у манастиру Ораховица, где се пропремао за наставак школовања. Одселио се у Тузлу, где је завршио нижу гимназију. Живео је код стрица, у сиромашној десеточлавној породици. У гимназији је један од предмета била веронаука, што је вероватно утицало на одлуке које је донео у даљем животу. У Сарајеву је уписао шесторазредну богословију. Био је члан друштва „Трезвена младеж“, која се борила против порока. У Београд се доселио 1936.године, где је уписао Богословски факултет. Ту је ванредно завршио и више разреде Шесте београдске гимназије, како би уписао и Медицински факултет. У српској престоници,затекао га је Други светски рат.

Почетком рата је, како би се издржавао, радио на грађевини, али не задуго, с обзиром на то да је био веома слабог здравља. 1942.године,одлази у манастир Свете Тројице, где проводи следеће две године рата. Током 1944.године радио је као вероучитељ у дому за избеглу децу из Босне у Бањи Ковиљачи. Тамо је, како би спасао дечака који се давио,скочио у хладну реку и тако оболео од туберкулозе. Отишао је у манастир Вујан, где се упркос прогнозама лекара опоравио. Нешто касније, током 1948.године, замонашио се у манастиру Благовештење и добио име Павле. Од 1949.до 1955.године био је у монашком братству манастира Раче. У чин јеромонаха, Павле је унапређен 1954.године, протосинђел је постао такође 1954., а архимандрит 1957.године. Од 1955. до 1957. године био је на постдипломским студијама у Атини.

13.октобра 1957.године,Павле је устоличен за епископа рашко-призренског, у призренској Саборној цркви светога Ћорђа. Бринуо се о Призренској богословији и повремено је држао часове певања и црквенословенског језика. Као епископ

сведочио је о тешком положају српског народа и православне цркве на Косову и Метохији. Због својих великих достигнућа на научном богословском пољу, 1988.године добио је звање почасног доктора богословља.

За патријарха, Павле је изабран 1.децембра 1990.године, а устоличен је дан касније. У манастиру Пећка патријаршија, у трону пећких патријарха, устоличен је 22.маја 1994.године. Патријарх Павле бавио се научним радом, а дуго је био и председник комисије Светог архијерејског синода за превод Новог завета. За време мандата патријарха Павла основано је и обновљено више епархија, учињено је много битних ствари, а једна од њих јесте враћање веронауке у школе 2002.године. Једна од занимљивости по којој ћемо памтити патријарха, јесте да је свакога јутра, ако није ишао у неку другу цркву, држао литургију у Патријаршији и причешћивао се, са собом увек носио Свето писмо и молитвеник.

Патријарх српски Павле, упокојио се у недељу 15.новембра 2009.година на Војномедицинској академији, после дуже болести. Рано тог јутра, патријарх се причестио. Сахрана је обављена у манастиру Раковица, а према патријарховој жељи нису доношени венци, него је уместо тога даван прилог за изградњу храма Светог Саве.

Једном приликом, патријарх Павле је рекао: „Кад се човек роди, цео свет се радује, а само он плаче. Али, треба да живи тако да, када умре, цео свет плаче, а само он се радује.“

Исидора Станковић и Ања Марјановић 8-5

Манастир Градац

Наши владари су имајући пред собом, пре свега, интерес државе и цркве, а то значи народа српског, његовог просперитета, напретка и јачања на историјској позорници, приступали подизању храмова и манастира. Та њихова свест је изражена у Његошевим речима: „Црквама смо омеђили наше отачаство да се види да смо вером и лепотом градили ову земљу, да смо ту живели, да ту јесмо и да ћемо во вјекова бити“. Зато млади треба да се труде да што више упознају та места, која смо добили у аманет. Верујем да сте сви чули за манастир Градац, а сада ћемо се мало боље упознати са овом нашом светињом.

Манастир Градац је смештен у подручју Старе Рашке, на шумовитим падинама Голије. Подигнут је у другој половини XIII века, на остацима некадашње цркве као задужбина краљице Јелене Анжујске, жене српског краља Уроша I, која је била пореклом из Француске.

Манастир Градац је посвећен Благовештењу Пресвете Богородице. У средњовековном простору манастира сачуване су две цркве и остаци монашких зграда. Главна манастирска црква, посвећена Богородичином празнику Благовести, је најранија грађевина у Србији у којој је готика изражеа у већој мери. Богородичина црква је једнобродна грађевина са куполом и троделним олтаром и правоугаоном певницом, чији централни брод чине припрата са две капеле, наос и олтарски простор. У архитектури овог храма завидне љупкости и склада, који је пример рашке архитектонске школе, присутан је значајан утицај готике у многим елементима.

У храму Манастира Градац је мермерни саркофаг у коме је сахрањена Света краљица Јелена. Она се замонашила у цркви Светог Николе на Скадарском језеру, где је умрла 1314.године. Њене мошти су монаси сакрили приликом напада Турака, те касније донели у светињу манастира Градац, али се данас не зна место где оне почивају. У манастиру се такође налази део моштију Краља Драгутина, пренета из манастира Дечани. Према казивању из житија, Градац је основан као велики и богат

манастир, о коме се краљица Јелена посебно старала. Изабрала је монахе да у њему пребивају, утврдила црквени устав и поклонила манастиру села и имања. Градац је основан као мушки манастир и такав је остао док није запустео. Градац је поново оживео као женски манастир 1982.године, а тада је почела и изградња конака. У манастиру је иконописачка радионица, а монахиње се, у свом радосном животу по Јеванђељу, баве рукотворинама- златовезом и ткањем. Зидно сликарство манастира Градца је у малим деловима очувано, иако је приказ ктиторике краљице Јелене и данас видљив. У манастиру је оригинални камени иконостас из времена градње. Током турске власти, током XVII века, је манастир Градац опустео, те су радови на његовој обнови предузети средином XX века. Истражени и конзерваторски презентовани манастир, обновљен као монашка заједница (сестринство) и духовно средиште је својом величанственом лепотом данас у Србији један од најлепших средњовековних културно-историјских споменика.

Докле год имамо Градац, Грачаницу, Дечане и Раваницу, докле год имамо своје писмо и језик, увек имамо могућност да се освестимо, да се поново накалемимо на свети корен, јер многи су се од њега одвојили и да повратимо животне сокове који су нам дали снаге да се у историју упишемо као плононосан, креативан и вредан хришћански народ.

Ирина Анић 8/1

Наши другари - Михаило Милошевић и Урош Миленковић

Прво Михајло...

1. Колико дуго тренираш кошарку и шта сматраш пресудним по успех?

- Кошарку тренирам осам година, почео сам од своје шесте године, а пресудним за успех сматрам доста рада и среће.

2. Зашто си се баш определио за кошарку, а не за неки други спорт?

- Из кошаркашке сам породице, мој отац је целу своју каријеру

провео као играч у КК „Јагодина'', а после тога је десет година био тренер клуба. Мој брат је такође почео у Јагодини, а по завршетку основне школе отишао је у КК ''Хемофарм'' из Вршца, за тај клуб игра и ове године, а био је и члан репрезентације. На неки начин сам био генетски предодређен за тај спорт, што није главни разлог, кошарку обожавам од малена, јер ме је отац често водио на тренинге и утакмице.

3. Јеси ли некада размишљао да одустанеш? У чему проналазиш мотивацију за даље напредовање?

- Никада нисам размишљао да одустанем и сигуран сам да нећу престати бар до двоје тридесет пете године. Немам посебну мотивацију, свестан сам тога да је за напредовање потребан само рад, рад и рад.

4. На који свој успех си најпоноснији? Које дугујеш захвалност за своје успехе?

- Највећу успех ми је треће место са клубом на првенству свих градова Србије сем Београда, а захвалност дугујем својим родитељима, тренеру, саиграчима и пријатељима.

5. Како би описао себе као особу, а како као кошаркаша?

- Често сам насмејан, волим да проводим време са својим другарима, волим ноћне изласке, обожавам музику, а о себи као о кошаркашу не бих могао да дам мишљење, али рецимо да сам упоран у раду на тренинзима и индивидуално, ван тренинга.

6. Шта очекујеш од свог тима, а шта од своје игре ове сезоне?

- Ове године очекујемо да прођемо на завршни турнир Србије за 1998. годиште где ће учествовати дванаест најбољих екипа из Србије. За сада смо на добром путу ка томе. Од своје игре очекујем да пружим добре партије какве пружам ове сезоне, а то ће бити довољно за успех.

7. Како усклађујеш обавезе? Колико ти времена остаје за дружење?

- Углавном их тешко усклађујем, због школе и тренинга и врло

мало времена ми остаје за друштво, али га проводим на најбољи могући начин.

8. Какви су ти планови за наредни период?

- Немам никакве планове у глави што се кошарке тиче, само ћу наставити да тренирам што више и да докажем тренеру да сам заслужио капитенску траку коју ми је доделио ове године.

„Свет је наш“ - Никола Јовановић 4/1

А затим Урош ...

1. Колико дуго тренираш кошарку и шта сматраш пресудним за успех?

- Осам година тренирам кошарку, а за успех су пресудни труд и рад.

2. Зашто си се баш определио за кошарку, а не за неки други спорт?

- Када сам био мали, отац ме је довео на тренинг, ја нисам одлучивао ни о чему, а касније сам заволео кошарку и наставио.

3. Јеси ли некада размишљао да одустанеш? У чему проналазиш мотивацију за даље напредовање?

- Нисам размишљао о одустајању, а мотивацију ми представљају нови, тешко достижни циљеви.

4. На који свој успех си најпоноснији? Које дугујеш захвалност за своје успехе?

- Својим највећим успехом сматрам друго место са репрезентацијом региона у Пжеги. Захвалност дугујем родитељима, тренеру и саиграчима.

5. Шта очекујеш од свог тима, а шта од своје игре ове сезоне?

- Волео бих да мој тим буде првак државе, а да ја помогнем у остварењу тог циља што више могу.

Милена Милосављевић 8/3

„Будите вредни као пчелице“ - Вук Илић 4/3

Мир Божији - Христос се роди !

Са миром у души, љубављу у срцу, вером у Бога, радујемо се Божићу. Љубав и вера се шире по мом дому на овај дан, мирис тамјана и маминих колача. На Божић устанемо рано и породично одлазимо у Цркву на литургију. Речи свештеника отварају врата Исусу коме се молимо и славимо га. Као најмлађи у кући, ја чарам ватру. Живим у граду где је само парно грејање и зато мама укључи ринглу. Тада пожелим пуно здравља и радости. Уз поздрав: **-Христос се роди! -Ваистину се роди!**, радујем се свим срцем. Газимо по слами која је свуда просута. Мама износи хлеб-чесницу, у којој је сакривен новчић. Некако, увек будем те среће, па извучем новчић. Волим Божић у свом дому. Сви смо радосни и пуни љубави.

Душан Јанковић 5/3

„Вертеп“ - Александар Гајић 4/4

Божии у мојој кући

Када се наш Спаситељ Исус Христос родио, био је то врло посебан тренутак, тако да је његово рођење у ствари празник Божии. Моја породица и ја га славио на најлепши начин. На само Бадње вече се уноси слама. Тата, глава породице, глуми Божии Бату. Sprema се посна трпеза, углавном буде то риба. Обичај је и да се по један орах баци у сваки ћошак, на све четири стране света. За време Бадње вечери тата испече прасе и увек идемо у шуму за бадњаком. Чим сване Божии ујутру се попије дрен за здравље, чара се ватра за срећу, а ко први уђе у кућу, он је положајник. Такође се и меси чесница, то је колач од пројиног брашна, од кога сви укућани узимају једно парче. У сваком буде или ситна пара, или дрен, пасуљ, кукуруз, пшеница... Након тога долази ручак, односно печено прасе, дивног укуса. Када дође вече, седи се у кругу породице код куће. Божии је најрадоснији хришћански празник који се памти по највеселијем слављу и љубави.

Софија Стевановић 5/3

„Вертеп“ - Драган Марковић 4/4

Поглед са мог прозора

Гледам кроз прозор и видим пахуље које се пресијавају на светлу уличних сијалица. Оголело грање је добило лепо бело одело. Траву је покрио бели прекривач, изгледа као најлепши бели ћилим. Подсећа ме на шећерну вуну. Све је бело, кровови кућа као да су добили беле капе. Зелене јелке из мог парка имају лепе беле бунде. Људи корачају по белом прекривачу, а на лицима је благи осмех. Чини се да као да је снег успео да у њима пробуди детињство које су изгубили док су одрастали. Све је некако нестварно, лепо као у бајци. Тако меко, паперијасто и нежно.

Толико је диван поглед са мог прозора да сам на тренутак заборавила да сам у својој топлој соби. Као да сам се нашла у неком нестварном свету...

Александра Стефановић 4/4

„Слобода...” - Никола Стевановић 4/3

Зима у мом крају

Стигла је зима у мој град. Све је бело, лепршаво и разгранато. Долазак зиме се примећује свуда. Кроз прозор моје собе видим снежне пахуље које ме поздрављају. Пахуље су лепе за приказ и нестају. Прилазим прозору и видим оголене гране дрвећа обучене у нове беле хаљине. Кровови зграда су прекривени снегом. Узимам капут и топли шал и излазим напоље у сусрет зими. У парку је освануо бели тепих на коме су отиснута децја стопала. Зима се не љути и зна да је деца воле, а она ће њима подарити пуно снега. Раздрагана деца праве Снешка Белића и вуку санке за собом и одлазе на оближњи брег да се санкају. Све се ори од децјег смеха. Зима је хладно, али најрадосније годишње доба. Зими се највише радују деца јер воле зимске игре и чаролије која им она дарује

Иван Ивановић 4/4

„Зимске радости“ - Лука Симић 2/4

Зима у децембру

Једног децембарског јутра, када сам се пробудила, погледала сам кроз прозор и видела да пада снег. Одмах сам се обукла и изашла напоље да се играм. Након неког времена, брат ме је питао да се санкамо. Узели смо санке и кренули. Док смо се возили приметила сам да животиње стидљиво вуре из својих кућица зато што је било веома хладно. Мало смо се застали да погледамо град. Био је прекривен снегом и читав предео ми је изгледао као на најлепшој зимској разгледници. Када смо стигли, санкали смо се и грудвали. Заједно са мраком падао је и снег. Било је мрачно када смо се вратили кући. Зима је најлепше годишње доба у мом крају.

Драгана Мишковић 4/4

„Зима“ - Јована Јовановић 4/2

Зимске игре

Зима је дошла и покуцала на моја врата, а ја сам је с радошћу дочекала. Са собом је донела белу боју и обукла природу.

Зимска чаролија је јелкама обукла беле хаљине. Кровови кућа су прекривени снегом. Деца се играју по белом прекривачу, санкају и грудвају. Људи се топлије облаче и греју се својим топлим и шареним шаловима и рукавицама. Зимски су дани краћи, тмурни и нема више топлих дана. Дошла је друга клима, захладнело је, стигла је зима. Ветрови стално дувају, димњаци су пуни дима, пахуље као брашно веју. На све стране су санке, скије. Зимске игре сви воле, кад се трчи - хладно није. Започела је права зима, листови су сви опали, топле бунде децу греју. Прикривена сва су поља, окитила зима гране лепотице. Зима је лепа свима.

Миња Станимировић 4/1

„Зимске радости“ - Анастасија В. И Марија С. 3/4

Моја најбоља другарица

Има много особа које су ми драге, које волим и поштујем. Међу њима су мој брат, родитељи, родбина и прајтељи. Овог пута, причаћу о мојој најбољој другарици, Наташи. Она је поштена, васпитана и добра девојчица, пуна врлина. Када сам тужна, она је ту да ме утешу, као и ја њу, а када смо обе срећне радујемо се заједно. Наташа има очи боје кестена, дугачку црну косу и пуно лепих особина које су добар пример другој деци. Често се и посвађамо, али то, међутим, кратко траје и брзо се помиримо и на љутњу заборавимо. Волимо да се играмо рзличитих игара и увек нам је лепо. Одлазимо једна код друге кад год можемо, дружимо се и причамо. Знам да ми је Наташа искрена и права другарица, иако понекад једна другој нешто замеримо. Не вређа ме и зна да на мене увек може да се ослони. Чујемо се телефоном и увек имамо о чему да разговарамо. Никада нам није досадно. Пријатељство је веома важно у животу сваког човека. Потрудићу се да Наташино и моје пријатељство остане искрено и право и када школски дани прођу, јер како стихови једне песме кажу: „ Тешко другу без друга, као славују без луга“.

Теодора Кркић, 4/4

Јован Ђ. 2/1

Ива Д. 2/1

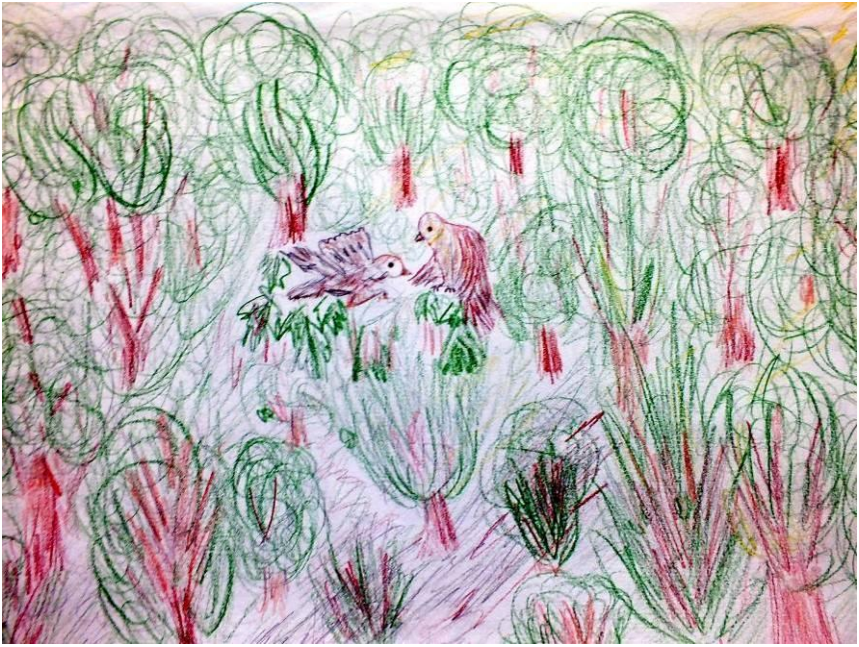

Лука О. 2/2

Моје Ја

Моја најбоља другарица се зове Анђелија. Са њом сам се упознала у првом разреду, а најбоља другарица ми је од трећег разреда. Анђелија има велике крупне кестењасте очи, браон дугачку косу, висока је, духовита, чува тајне, добра је другарица. Воли спорт што се види по њеном изгледу. Она је понос нашег одељења, један је од најбољих ђака. С њом делим и срећу и тугу, причам јој своје тајне. Разуме све моје проблеме, а сваки тренутак који проведем с њом је чаробан. Анђелија је другарица, а воли се као сестра.

Ирина Весић 4/3

„Лепо је имати пријатеља ” – Милица Стевановић 4/3

Најлепши догађај са распуста

За време распуста, обишла сам много места, али ми се највише допало у манастиру Раваници.

Стигавши у манастир, најпре сам се одушевила манастирским двориштем. Било је изузетно сређено и чисто, ограђено зидинама у оквиру којих се налазила предивна црква и конак у којем живе монахиње. Такође је било и пуно цвећа. У самом храму било је пуно хришћана, који су дошли да се моле Богу. У манастиру почивају и мошти Светог Великомученика Кнеза Лазара. Ту смо запалили свеће за здравље своје и свих оних које волимо. Осећала сам се прелепо и једва чекам да тамо поново одем.

Сташа Хорватић 3/1

„Распуст у селу“ - Милијана Стриковић 4/3

„Аска и вук“ - Вељко Ј. 2/3

„Извор знања“ - Анђела Младеновић 2/3

Угледни час

Стручно веће за српски језик је са вероучитељима, 28.12. 2012. организовало Угледни час, посвећен празновању Бадњег дана и Божића, под називом:

"Нема дана без очњег вида,

нити српске славе без Божића" (Т.Т. Његош)

(Бадњи дан и Божић - смисао празновања и обичаји у нашем народу)

Циљ часа био је упознавање ученика са смислом празновања поменутих празника; сагледавање празновања Бадњег дана и Божића кроз литургијски аспект; сагледавање празновања поменутих празника описаних у народној и ауторској књижевности, примена знања из историје језика; увиђање значаја Вуковог етнографског рада; стицање вештина истраживачког учења кроз коришћење речника, књига из

библиотеке, интернета и живих извора; развијање критичког односа према добијеним информацијама, буђење љубави према вери, језику, утицати на поштовање обичаја, традиције, прошлости, културном идентитету нашег народа и развијати потребу да се праве вредности препознају и негују.

Кроз интракцију наставника и ученика, открили смо многе занимљивости и особености прослављања ових празника. Интернет презентација вратила нас је у прошлост и помогла да боље разумемо суштину празновања Рождества Христовог, као и различите народне обичаје.

Ученици су у својим родним местима, захваљујући бакама, декама и комшијама, прикупили богату грађу и описали различите народне обичаје о Бадњем дану и Божићу.

Поделићемо са вама најинтересантније детаље са поменутог часа:

БАДЊАК - име је повезано са речју БДЕТИ (стсл. БАД) јер се на тај дан бдело и чекало Исусово рођење.

ЧЕСНИЦА - важан обредни колач који се у различитим крајевима Србије, за Божић, различито прави (у неким крајевима се прави од обичног белог брашна, масти и воде, без квасца, у неким од кукурузног брашна, а у неким деловима Војводине је то слатка пита- орасница).

Назив потиче од речи (стсл.) ЧЕСТ - што значи део, срећа.

Ломи се на делове, према броју укућана, па се по тим деловима прорицала срећа.

БОЖИЋ БАТА - неки поменути назив поистовећују са Деда Мразом, али нису у праву.

БОЖИЋ БАТА није оличење особе у људском лику.

Назив БАТА потиче од речи (стсл.) БАТАТИ - корачати.

То је значило да Божић долази, стиже и доказује како су људи с великим нестрпљењем ишчекивали најрадоснији хришћански празник.

МИРБОЖАЊЕ - никада се не одбија.

Када вас неко поздрави са: МИР БОЖЈИ, ХРИСТОС СЕ РОДИ,
увек отпоздравите са : ВАИСТИНУ СЕ РОДИ

На овом часу смо још једном потврдили да су наш језик и вера наша у нераскидивој вези и да једно без другог, како кроз историју, тако и данас, не би могли да опстану.

Час је реализован у одељењу 8-5, а присуствовали су и ученици петог, шестог и седмог разреда. Часу су присуствовали директор и педагог школе, као и наставници српског језика, биологије, географије и хемије.

Угледни час реализовали су вероучитељ Борис Милосављевић и наставник српског језика Маја Алексић.

Исидора Станковић и Ања Марјановић 8-5

*Од нас је све кренуло...
и најлепше се завршило, велико хвала !!!*

ЧЕСТИТАМО ТИ ОД СРЦА ИВАНА !!!

Ивана Максимовић у финалу ОИ у Лондону 2012.

СТОТА МЕДАЉА ЗА СРБИЈУ

Сребрна медаља - Лондон 2012 - Ивана Максимовић